

Arrest

nr. 302 110 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, een begeleide minderjarige van Eritrese nationaliteit die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend

verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)" omdat zijn vrees, namelijk dat hij samen met zijn ouders in de gevangenis zou belanden omwille van het illegale vertrek van zijn ouders en de ontsnapping van zijn vader uit de gevangenis, niet aannemelijk werd bevonden. Wat betreft zijn vrees dat hij ingelijfd zou worden in de nationale dienstplicht in Eritrea, werd geoordeeld dat deze vrees louter hypothetisch is en niet wijst op een actuele en gegronde vrees bij terugkeer naar Eritrea in zijn hoofde. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 287 857 van 20 april 2023.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker, bij monde van zijn ouders gelet op zijn zeer jonge leeftijd en zijn daaruit voortvloeiend onvermogen om zich uit te drukken, te vrezen dat hij bij een terugkeer naar Eritrea niet de nodige medische verzorging zal verkrijgen en dat hij naar de militaire dienst zal moeten gaan eens hij groot is.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)". Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 287 857 van 20 april 2023.

(ii) omtrent zijn vrees voor de dienstplicht in Eritrea dient opgemerkt te worden dat deze vrees reeds als ongegrond werd geoordeeld in het kader van zijn eerste verzoek, en dat deze beoordeling tevens werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het opnieuw herhalen van deze vrees brengt niets bij.

(iii) voor de beoordeling inzake het gebrek aan medische behandeling in Eritrea hij zich dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker bij monde van zijn ouders heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het kort uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich heeft gebaseerd op de verklaringen van zijn ouders, gelet op de zeer jonge leeftijd van verzoeker en zijn daaruit voortvloeiend onvermogen om

zich uit te drukken, met betrekking tot de redenen waarom verzoeker huidig tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (AD, "Fiche BMV"). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker, bij monde van zijn ouders, aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker, bij monde van zijn ouders, wel degelijk werd gehoord en dat hij op nuttige wijze de redenen naar voor kon brengen waarom hij huidig tweede verzoek heeft ingediend. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problematiek en het "3. Medisch getuigschrift dd. 15.06.2023.", gevoegd aan zijn verzoekschrift, merkt de Raad op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat deze medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Eritrese autoriteiten hem opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure.

9. Waar verzoeker algemeen stelt dat zijn gezin onvermogen is, zij geen inkomen hebben, in Eritrea niet over huisvesting beschikken, geen adequaat netwerk hebben om op terug te vallen, temeer omwille van de langdurige afwezigheid uit hun land van herkomst, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in het kader van zijn eerste verzoek werd vastgesteld in het arrest nr. 287 857 van 20 april 2023:

"4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 maart 2023 staat het volgende vermeld:

"De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat de beschikking onvoldoende rekening gehouden heeft met de moeilijke socio-economische elementen, zeker bij haar als minderjarige, bij een terugkeer. Ze zit in een moeilijk parket: haar ouders hebben in feb. '18 hun land verlaten en kunnen niet meer terugkeren: er is geen inkomen, niets om in de basisbehoeften te voorzien voor een gezin met 3 minderjarige kinderen, met een verwaterd familienetwerk, zonder enige draagkracht. Ze komt in mensonwaardige omstandigheden terecht als ze daar moet verblijven."

In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“5.6. Waar de verzoekende partij daarnaast de vrees uit dat haar ouders niet meer de middelen zullen hebben om haar in Eritrea te voorzien in haar basisbehoeften, en dit omdat zij reeds lang in het buitenland vertoeven, hun bezittingen achterlieten in Eritrea en van nul opnieuw zouden moeten beginnen, stelt de Raad vast dat dit niet werd aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud. De vaststelling dat deze vrees pas dermate laat, met name voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangehaald, ondergraaft de ernst en geloofwaardigheid ervan. Bovendien blijkt uit de verklaringen die verzoekende partij haar moeder aflegde, dat haar man -verzoekende partij haar vader- in Eritrea werkte (voor de overheid en ook privé als bestuurder) en hun gezin zo voldoende financiële middelen had, en dat zij er een uitgebreid familiaal netwerk hebben, met wie zij nog een goed contact hebben (notities van het persoonlijk onderhoud voor S. van 9 maart 2022, p. 5 – 8). Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar ouders en hun gezin, waartoe zij behoort, bij terugkeer niet meer in de basisbehoeftes zullen kunnen voorzien, al dan niet met steun/hulp van familie en anderen.

Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst Eritrea in een preciaire socio-economische en humanitaire zal belanden, laat staan dat deze wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie wordt erop gewezen dat (inzake het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet), het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld specifiek, dit is individueel, van aard dient te zijn.

Uit het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift, dat dus niet werd aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt niet dat zij in Eritrea persoonlijk zal worden geïsoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Zij toont namelijk niet aan dat zij in Eritrea op een intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Een mogelijk preciaire situatie en leefomstandigheden bij terugkeer naar Eritrea vallen aldus niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de stelling in het verzoekschrift dat verzoekende partij haar ouders reeds jarenlang in België verblijven met hun gezin, ook nadat het verzoek om internationale bescherming van de ouders hier werd afgewezen (waardoor hun verder verblijf hier nadien louter hun eigen keuze is), wijst de Raad erop dat een langdurig verblijf en integratie in België niet relevant zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst dient te worden onderzocht. Ten overvloede merkt de Raad nog op, betreffende de opmerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij haar ouders hun leven hebben vorm gegeven hier in België, waar hun gezin met de geboorte van verzoekende partij hier een nieuwe telg erbij kreeg, in het verzoekschrift niet wordt uiteengezet, laat staan aangetoond waarom zij bij terugkeer in Eritrea, waar zij familie hebben, hun leven er niet opnieuw vorm zouden kunnen geven (eigen onderlijning).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, blijkt uit voormelde gronden dat wel degelijk rekening werd gehouden met de socio-economische situatie, voor haar als minderjarige, bij terugkeer. De verzoekende partij gaat hieraan voorbij. Zij beperkt zich in wezen tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij reeds aangehaalde elementen herhaalt, dan wel herformuleert zonder in concreto in te gaan op voormelde gronden die steun vinden in de verklaringen van de verzoekende partij haar moeder, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Door thans slechts op algemene wijze aan te halen dat er geen inkomen is en niets om in de basisbehoeften te voorzien voor een gezin met 3 minderjarige kinderen met een verwaterd familienetwerk en zonder enige draagkracht, slaagt de verzoekende partij er niet in de beoordeling om te buigen. Zij tracht hiermee op niet-onderbouwde wijze de gronden gesteund op de verklaringen van haar moeder hun kracht te ontnemen, waarin zij niet slaagt. Evenmin kan zij overtuigen door louter algemeen te besluiten dat zij in mensonwaardige omstandigheden terecht komt als ze daar moet verblijven. Zoals tevens vastgesteld in voormelde beschikking, wordt immers niet aangetoond waarom zij bij terugkeer in Eritrea hun leven er niet opnieuw vorm zouden kunnen geven. Dit wordt gesterkt door de verklaring van de verzoekende partij haar moeder waaruit blijkt dat verzoekende partij haar vader in Eritrea werkte (voor de overheid en ook privé als bestuurder) en hun gezin zo voldoende financiële middelen had, en dat zij er een uitgebreid familiaal netwerk hebben met wie zij nog een goed contact hebben. Dat het contact met het uitgebreid familienetwerk, waarvan hun relatie onderling als “Heel goed” wordt benoemd door de verzoekende partij haar moeder, plots, na het afleggen van haar verklaringen, zou zijn verwaterd, zoals de verzoekende partij louter voorhoudt ter terechtzitting, toont hoe dan ook niet aan dat zij de draad niet terug zouden kunnen opnemen. Hetzelfde kan worden vastgesteld betreffende de afwezigheid van het inkomen. De

verzoekende partij toont ook hier niet aan dat haar ouders, ten aanzien van hun gezin tot wie de verzoekende partij behoort, mede gelet op de eerdere tewerkstelling van haar vader bij de overheid en in de privésector, bij terugkeer niet meer in de basisbehoeftes zullen kunnen voorzien, al dan niet met steun/hulp van familie en anderen. De Raad beklemtoont dat socio-economische elementen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. De Raad wijst tevens op de uiteenzetting omtrent de socio-economische omstandigheden en precare leefomstandigheden in voormelde beschikking en stelt ook thans vast dat de verzoekende partij met haar algemene verzuchtingen niet in concreto aantoont dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming opgenomen in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.” Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Het weze herhaald dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen veroorzaakt door een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Eritrea op intentionele wijze door een menselijk handelen van een actor van vervolging of ernstige schade zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeker het niet eens te zijn met de hierin gemaakte analyse. Hij wijst er vooreerst op dat

hij in België is geboren in 2020 en geen enkele band heeft met Eritrea. Verzoeker wijst erop dat zijn gezin onvermogen is en in België is aangewezen op een lokaal opvanginitiatief in Verviers om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Bij terugkeer naar Eritrea zullen verzoeker en zijn gezin geen beroep kunnen doen op ondersteuning door een adequaat netwerk, mede gelet op hun lange afwezigheid uit het land. Daar komt nog bovenop dat verzoeker kampt met een ontwikkelingsstoornis (vertraagd spraakvermogen) en een autismespectrumstoornis die maken dat hij in Eritrea zal worden gestigmatiseerd en gediscrimineerd. De multidisciplinaire opvolging die hij hier krijgt en behoeft, is geenszins voorhanden in dat land. Tot slot acht verzoeker de verwijzing in de beschikking naar zijn andere gezinsleden niet relevant, daar enkel zijn eigen (medische) situatie in ogenschouw dient te worden genomen.”

5. De Raad stelt vast dat verzoeker ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 18 oktober 2023.

5.1. Het betreft in casu een volgend, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoeker, een driejarige Eritrese staatsburger. Dit volgend verzoek werd op 12 juni 2023 ingediend, dus ongeveer anderhalve maand later na 's Raads arrest nr. 287 857 van 20 april 2023 in het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming. Hetgeen toen werd vastgesteld en beoordeeld, staat in de beschikking van 18 oktober 2023 (beknoper) weergegeven en kan uitgebreid worden herlezen in het betreffende arrest.

5.2. De Raad benadrukt dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom.

Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke nu hij zich ter zitting, bij monde van zijn advocaat, grotendeels beperkt tot een algemeen betoog dat bestaat uit het louter hernemen van reeds aangehaalde elementen, maar met zijn herhalend betoog niet in het minst ingaat op wat hierover in de beschikking in punten 8 en 9 wordt geoordeeld, laat staan dat hij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen.

5.3. De Raad beklemtoont dat de argumentatie omtrent de preciaire socio-economische en humanitaire situatie die hij en zijn gezin in Eritrea vrezen al eerder door verzoeker (en zijn ouders) werd aangehaald in het kader van het vorig, eerste verzoek om internationale bescherming. Hierop werd reeds uitgebreid ingegaan in voormeld arrest van 20 april 2023. Hetgeen toen werd geoordeeld, kan in dit arrest worden herlezen en wordt bovendien hernomen in punt 9 van de beschikking.

Voor de volledigheid stipt de Raad aan dat er in dat arrest onder meer op werd gewezen dat het feit dat verzoekers ouders reeds jarenlang met hun gezin in België verblijven – ook nadat hun verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, waardoor hun verder verblijf nadien louter hun eigen keuze is – niet relevant is in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Ook werd er toen op gewezen dat het gegeven dat verzoekers ouders hun leven hebben vormgegeven hier in België, waar hun gezin met de geboorte van verzoeker er hier een nieuwe telg bij kreeg, niet aantoonde waarom zij bij terugkeer naar Eritrea, waar zij familie hebben, hun leven er niet opnieuw vorm zouden kunnen geven, en dat deze vaststelling wordt versterkt door de verklaring van verzoekers moeder waaruit blijkt dat de vader van verzoeker in Eritrea werkte (voor de overheid en ook privé als bestuurder) en hun gezin zo voldoende financiële middelen had, en dat zij er een uitgebreid familiaal netwerk hebben waarmee zij nog een goed contact hebben. Dat zij de draad er niet zouden kunnen opnemen en, mede gelet op de eerdere tewerkstelling van verzoekers vader bij de overheid en in de privésector, bij terugkeer niet meer in hun basisbehoeftes zullen kunnen voorzien, al dan niet met steun/hulp van familie en anderen, blijkt nergens uit, zo heeft de Raad vastgesteld.

Er liggen heden bij huidig volgend verzoek geen elementen voor die anders doen besluiten, zoals ook eerder in de beschikking uitgebreid werd vastgesteld in punt 9. Dat verzoeker en zijn gezin geen beroep zouden kunnen doen op ondersteuning door een adequaat netwerk, zoals ter terechtzitting wordt voorgehouden, wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Bovendien raakt verzoekers algemeen en herhalend betoog ter zitting niet aan de kern van de beschikking, met name dat hij op generlei wijze in concreto aantoonde dat hij in Eritrea op een intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien, door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een mogelijk preciaire situatie qua leefomstandigheden bij terugkeer naar Eritrea valt verder niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De opmerking ter zitting dat de gezinsleden van verzoeker onvermogen zijn en in België zijn aangewezen op een lokaal opvanginitiatief in Verviers om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, heeft louter betrekking op hun situatie hier in België, maar is ter zake niet relevant daar in het kader van een verzoek om internationale bescherming de situatie in of bij terugkeer naar het land van herkomst dient te worden onderzocht en beoordeeld. De situatie van verzoeker en diens gezin in België heeft geen uitstaans met de beoordeling van verzoekers situatie in het land van herkomst en kan dus ook niet worden weerhouden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dit vormt daarom geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

5.4. Dat verzoeker in 2020 in België werd geboren en geen enkele band heeft met zijn land van nationaliteit, Eritrea, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en maakt dan ook geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade uit. Uit het loutere feit dat verzoeker niet in zijn land van nationaliteit is geboren en er nooit heeft verbleven, kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid, minstens laat verzoeker na dit in concreto aan te tonen. Verder wijst de Raad erop dat zijn ouders zijn geboren en opgegroeid in Eritrea en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij verzoeker kunnen wegwijs maken in de Eritrese samenleving. Verzoeker is immers nog zeer jong, niet meer dan drie jaar oud. Hij heeft aldus een leeftijd waarop hij zich nog aan een nieuwe omgeving kan aanpassen. Gelet op dit aanpassingsvermogen toont verzoeker niet aan dat het omwille van zijn verblijf in Europa niet meer mogelijk zou zijn om een leven in Eritrea op te bouwen, door onder meer de taal te leren alsook de plaatselijke gewoonten aan te nemen, en dat hij aldaar niet zou kunnen aarden. Ten slotte wordt aangestipt dat verzoeker met dit betoog een nieuw middel ontwikkelt dat niet werd aangehaald in zijn verzoekschrift.

5.5. Het betoog ter terechtzitting dat verzoeker in Eritrea zal worden gestigmatiseerd en gediscrimineerd omdat hij kampt met een ontwikkelingsstoornis (vertraagd spraakvermogen) en een autismestoornis, betreft niets meer dan een blote bewering, louter en alleen gestoeld op persoonlijke, niet in het minst concreet onderbouwde vermoedens. Het loutere gegeven te kampen met een ontwikkelings- en autismestoornis volstaat op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Eritrea aannemelijk te maken. Zulke vrees of zulk risico dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het louter pomen van een bewering, zonder deze echter verder toe te lichten of te staven.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij omwille van zijn ontwikkelingsstoornis en autisme riskeert te worden gestigmatiseerd of gediscrimineerd. Los daarvan kan ook in dit kader worden aangestipt dat het ontzeggen van bepaalde rechten, een discriminerende behandeling of stigmatisering op zich geen vervolging of ernstige schade inhouden. Om tot internationale bescherming te leiden, moet het ontzeggen van rechten, de discriminatie of stigmatisering van die aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een situatie die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoeker maakt geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en hij brengt geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Eritrea persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie of stigmatisering loopt, in die mate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit niets blijkt dat personen die de Eritrese nationaliteit hebben, maar daar nog nooit hebben verbleven en/of die kampen met een ontwikkelingsstoornis en/of autismestoornis, worden gestigmatiseerd of gediscrimineerd wanneer zij naar hun land van nationaliteit gaan. Met een dergelijke louter hypothetische stelling toont verzoeker geen concrete en persoonlijke vrees aan en maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade aannemelijk. Bovendien werd zulke vrees voor stigmatisering of discriminatie niet eerder geuit, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch in het verzoekschrift, hetgeen de ernst en gegrondheid van deze vrees ondermijnt.

Dat er in Eritrea geenszins een multidisciplinaire opvolging voor verzoeker voorhanden zou zijn, zoals op zitting op algemene wijze wordt aangevoerd, of dat deze er niet in dezelfde mate voorhanden zou zijn als in België, houdt geen verband met de criteria inzake internationale bescherming en vormt derhalve geen grond voor het toekennen van internationale bescherming. Ook een mogelijk kwaliteitsverschil of verschil in aanpak in het land van herkomst op dit vlak houdt geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat hij in Eritrea, omwille van het feit dat er geen multidisciplinaire opvolging

voorhanden zou zijn zoals hij die in België geniet, een risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad herinnert eraan dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verder toont verzoeker niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat hem in Eritrea opzettelijk de nodige medische zorgen en begeleiding zullen worden ontzegd. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij er geen toegang zou hebben tot de benodigde medische behandeling. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Eritrea een reëel risico bestaat dat hem opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontzegd of geweigerd (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51). Dit alles vormt derhalve geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad stelt nog vast dat verzoeker de grond in de beschikking, onder punt 8, omtrent zijn medische problemen geheel ongemoeid laat ter zitting. Hij brengt hiertegen niets concreets in, waardoor hetgeen hierover eerder werd vastgesteld in de beschikking onverminderd gehandhaafd blijft. Het weze benadrukt dat verzoeker zich voor de beoordeling inzake het gebrek aan medische behandeling in Eritrea dient te richten tot de geëigende procedure, met name een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

5.6. Met betrekking tot de opmerking van verzoekers advocaat ter zitting dat de verwijzing in de beschikking naar zijn andere gezinsleden niet relevant is daar enkel zijn eigen (medische) situatie in ogenschouw dient te worden genomen, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming, zoals ook huidig volgend verzoek van de driejarige verzoeker in wiens naam zijn ouders werden gehoord daar hij omwille van zijn jonge leeftijd niet kon worden gehoord, op individuele wijze wordt onderzocht en beoordeeld. Dit is in casu gebeurd. De algemene opmerking wijzigt hoe dan ook niets aan en werpt geen ander licht op de vaststelling dat verzoekers huidig volgend verzoek, waarbij rekening werd gehouden met de in zijn naam afgelegde verklaringen en de door zijn ouders voor hem voorgelegde documenten, geen nieuwe elementen bevat in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het is bovendien niet onredelijk om bij het beoordelen van verzoeker, die slechts drie jaar oud is, rekening te houden met de situatie van andere gezinsleden, met name zijn ouders. Verzoeker zet niet uiteen waar en hoe hij zou zijn geschaad doordat de situatie van zijn ouders mee in rekening werd genomen bij het beoordelen van zijn nood aan bescherming.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 18 oktober 2023 opgenomen grond en de vaststelling in de bestreden beslissing. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES/